Ben Ami – Răsplata

Mă întorc şi lovesc. Pumnul zdrobeşte maxilarul adversarului meu, care cade, se rostogoleşte pe spate şi zvâcneşte din membrele inferioare pentru o ultimă dată, leşinând. Răsuflu din greu, dar cu uşurare, mai mult încercând decât reuşind să-mi recapăt stăpânirea de sine. A fost greu, ba nu, a fost foarte greu! Parcă mai greu cu fiecare luptă, cu fiecare efort dozat – mereu un efort dozat – amintindu-mi de următoarea confruntare, de fiecare dată mai aproape de ultima dată.

Genunchii îmi tremură, o dâră de sânge mi se prelinge pe gâtul încă încordat, însă mai găsesc resurse să zâmbesc, să le fac pe plac, să le merit banii investiţi în mine, maşinăria care nu dă greş, cel mai puternic om. Ce ştiu ei despre imposibilitatea mea de a urina, câţi dintre ei au nevoie de o lumină aprinsă de fiecare dată când încearcă să adoarmă şi monştrii nemaipomeniţi îşi încep pânda, urmărirea, goana. Cine a aflat valoarea pulsului cu care reuşesc în cele din urmă să ies din coşmar? De ce le-ar păsa?

Cu capul în palme, singur în imensul vestiar de lux pe care mi l-au pus la dispoziţie, insensibil la zarva de afară reuşesc totuşi să-mi simt antrenorul intrând. Cu coada ochiului i-am urmărit paşii uşori şi sprinteni pentru un om de etatea lui. Ce se va alege de mine când voi fi la fel de bătrân? Cine mă va aştepta la fel de naiv, de întrebător, de nerăbdător? Se opreşte într-un loc.

Ridic bărbia din podea şi-l privesc direct în ochi, aşteptându-i reproşurile, temerile pentru viitoarea confruntare, pregătirea psihologică a momentului când voi fi doar eu şi adrenalina consumată cu cumpătare, doar eu şi umorile corpului meu, adversarul nefiind decât ţinta finală a tuturor traiectoriilor palmelor, pumnilor, coatelor, genunchilor şi tălpilor mele bine coordonate.

Privindu-l de la distanţa de cincisprezece paşi abia după câteva minute reuşesc să şoptesc...

— Ce tratament de recuperare trebuie să urmez de data aceasta? Meloterapie? Ultrasunete? Diadinamice? Îl văd cum dă din cap în semn că nu. Împachetări? Ionizări negative? Masaj termic? Privirea sa nu lăsă loc de interpretări, creierul începe să-mi lucreze febril. Crioterapie? Electrostimulare? Acupunctură? Hidrokinetoterapie? încerc eu să-mi amintesc panicat, în timp ce el începe să zâmbească. De acolo, de departe, parcă din ce în ce mai departe.

Un calm nefiresc îmi cuprinde corpul, o descărcare infernală de adrenalină mă ajută să străbat – în mai puţin de o secundă – distanţa care

ne separă. Abia apuc să-i zăresc începutul de uimire pe fața bătrână şi zbârcită de timp.

Când degetele mele îi cuprind gâtul, prin minte îmi trec: amfetamină, propilhexedrină, amfepramonă, stricnină, clorfentermină, pipradol, efedrină, mesocarb, metilfenidat, pentetrazol…

În timp ce fața sa începe să capete o culoare cianotică, muşchii mei transpiră: bolasteron, metenolon, metiltestosteron, nandrolon, stanazolol, oxandrolon…

Când îmi şopteşte ultimele cuvinte, îmi aduc aminte despre: anevrisme, scolioză, microfisuri vertebrale, ectopie testiculară, miopatie, ptoză palpebrală, nefrocalcinoză, enurezis…

A ştiut dintotdeauna că asta urma să se întâmple. Nu mai eram naiv, întrebător, ori nerăbdător. Handicapații nu ştiu să iubească! Eram cel pe care-l modelase după sufletul şi ambițiile sale. Îmi şoptise clar răsplata noastră… “- Campionul lu’ tata!”